

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

Επίθεση στο Ιράν, χωρίς τις ΗΠΑ...

Του **ΘΟΔΩΡΗ Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΥ**

Επίθεση στο Ιράν, χωρίς τη βοήθεια των ΗΠΑ, σχεδιάζει ο ισραηλινός στρατός, σύμφωνα με πληροφορίες που δημοσίευσε η εφημερίδα «Τζερούζαλεμ Πოსτ» στην ηλεκτρονική της έκδοση.

Το δημοσίευμα αναφέρει ότι «πάντα είναι καλύτερα» να γίνει η επίθεση στις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν «σε συντονισμό» με τις ΗΠΑ, όπως αναφέρουν Ισραηλινοί αμυντικοί αξιωματούχοι, ωστόσο σημειώνουν ότι «ετοιμάζουμε και επιλογές που δεν περιλαμβάνουν συντονισμό». Οι Ισραηλινοί θεωρούν ότι θα είναι δύσκολο, αλλά όχι αδύνατο, να γίνει αεροπορική επιδρομή χωρίς τους κώδικες που δίνει η αμερικανική πολεμική αεροπορία, η οποία ελέγχει τον εναέριο χώρο του Ιράκ. Η εφημερίδα βάζει τα πράγματα στη θέση τους όμως, επικαλούμενη δημοσίευμα της επιθεώρησης «Ντιφένς Νιουζ». Η εφημερίδα έγραψε ότι το Σεπτέμβριο οι ΗΠΑ εγκατέστησαν στο Ισραήλ ένα πανίσχυρο ραντάρ που θα προστατεύει τη χώρα από επιθέσεις ιρανικών πυραύλων. Είναι η πρώτη μόνιμη στρατιωτική παρουσία των ΗΠΑ στο Ισραήλ. Το «Τάιμ» είχε γράψει τότε ότι η Ουάσιγκτον θέλει έτσι να ελέγχει και τον ισραηλινό εναέριο χώρο, για να μη βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να φύγουν τα ισραηλινά βομβαρδιστικά, χωρίς εκείνη να το ξέρει. Αλλά η σημασία του ραντάρ είναι το μήνυμα που θέλει να περάσει η Ουάσιγκτον στην Τεχεράνη και αυτό είναι, κατά την «Ντιφένς Νιουζ», ότι «πρώτα θέλουμε να ενημερώσουμε το Ιράν πως ενισχύουμε τις δραστηριότητές μας σε όλη την περιοχή και κυρίως στο Ισραήλ. Αλλά το ίδιο σημαντικό είναι ότι λέμε στους Ισραηλινούς: Ηρεμήστε, συγκρατηθείτε. Κάνουμε ό,τι μπορούμε για να είμαστε στο πλευρό σας και να ενισχύσουμε την άμυνα, αλλά σε αυτό το χρονικό στάδιο δεν θέλουμε να σπεύσουμε στη στρατιωτική επιλογή». Το Ισραήλ είχε και το 1991, στον Πρώτο Πόλεμο του Κόλπου, ζητήσει από τις ΗΠΑ κωδικούς για αεροπορικές επιχειρήσεις, αλλά δεν είχε πάρει θετική απάντηση.

«Συγγνώμη, Αλέξη...»

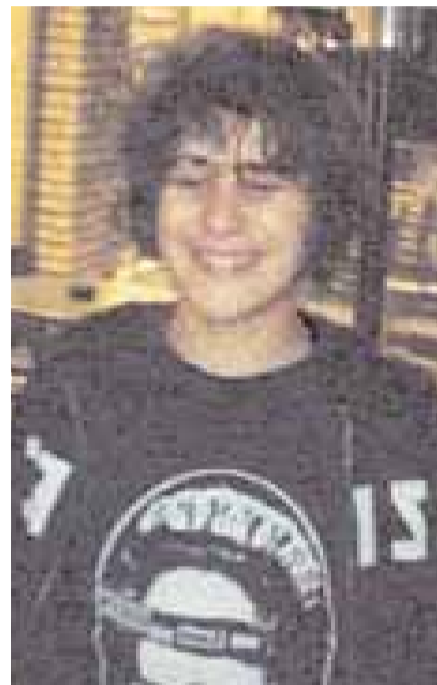
Της **Ελενης Μπιστικα**
στην **Καθημερινή**

«Συγγνώμη, Αλέξη, που έπρεπε να χάσεις τη ζωή σου στη γωνία Τζαβέλλα και Μεσολογγίου, από σφαίρα “ειδικού φρουρού της αστυνομίας”, για να μάθεις πόσο πολλοί, πόσο πολύ σε αγαπούν και πόσο πόνεσαν που μια μεγάλη καρδιά σε ένα εφηβικό θώρακα έπαιψε να χτυπά, γωνία, 15 με 16 χρόνων... Συγγνώμη, Αλέξη που τα πήρες μαζί σου και δεν πρόλαβες να πεις, να δείξεις, με τη ζωή και τον δρόμο που θα ακολουθούσες, το “πόσο καλό παιδί, πόσο καλός μαθητής ήσουν”», όπως είπε, συντετριμμένος, ο διευθυντής του σχολείου σου «Ωθηση» κ. Ηλίας Συμυγδαλάς όταν τον ρώτησαν για σένα. Και δεν μπορείς να ακούσεις τον λυγμό που

καναν «αντιεξουσιαστή»...

Συγγνώμη, που άφησες την αδελφούλα σου μόνη, που η μητέρα σου, η γιαγιά σου, ο πατέρας σου, όπου και αν βρίσκεται, δεν θα σε ξεχάσουν ποτέ, ενώ όλοι όσοι αγαπάν, οργίζονται, τρέχουν στους δρόμους, σπάζουν μαγαζιά, αναποδογυρίζουν και καίνε αυτοκίνητα, σε λίγο θα γυρίσουν στη δική τους τη ζωή, στις δικές τους τις συνήθειες και θα μείνουν οι επιγραφές με μαύρο και κόκκινο σπρέι «Το αίμα που κυλά εκδίκηση ζητά»...

Συγγνώμη, που ήσουν ένας και ξεχωριστός, για τους γονείς σου, για τους δικούς σου, για τους «κολλητούς» σου, για τους συμμαθητές και συμμαθήτριές σου, και που τώρα έγινες ένα «σύμβολο» σαν τον συνομήλικό σου Μιχάλη Καλτεζά

αυτόπτες μάγυρες. «Ομως, έκανα λάθος»...

«Ένα παιδί ήταν, έπιασα το μάγουλό του, δεν είχε βγάλει γένια», είχε πει μια άλλη γυναίκα, περαστική αυτή που βρέθηκε εκεί, και έσκυψε σαν τη μοίρα, πάνω από το άψυχο κορμί...

Συγγνώμη Αλέξη, που τόσο αργά, τόσο άδικα, και ενώ ήξερες ότι δεν είναι παιχνίδι το να έχεις γνώμη και στάση πάνω σε μερικά πράγματα, όπως οι αξίες και τα δικαιώματα, εμείς, η κοινωνία που θα ξαναβρεί τους ρυθμούς της πολύ γρήγορα, σε άφησε να παίξεις «Κλέφτες και Αστυνόμους», και εσύ δεν ήσουν καλέ μας «κλέφτης», ούτε ο άλλος ήταν «αστυνόμος».

«15χρονο παιδί και δολοφόνος» είναι το παιχνίδι, εμείς το ξέραμε αλλά βλέπαμε αλλού, και εσύ έπαιξες κι έχασες, το λάθος δικό μας. Και δεν υπάρχει «συγγνώμη», ιδίως φραστική, από όπου και αν προέρχεται, ψηλά ή χαμηλά. Τα όμορφα σου μάτια, το παιδικό ακόμα στόμα στη φωτογραφία μας κοιτούν από πέρα, μακριά, και αυτό είναι το δικό μας λάθος, η δική μας ευθύνη, και –για όσους ξεχνούν ότι οι λέξεις είναι σφαίρες– το δικό μας εγκλημα...

Οδύνη και βουβά «γιατί» στη γωνία Μεσολογγίου και Τζαβέλλα, στα Εξάρχεια. Συνομήλικα παιδιά, μαθητές της Α΄ Λυκείου, στον τόπο που ο Αλέξης Γρηγορόπουλος έχασε τη ζωή του και το όνειρό του

σπάει στη φωνή του, στο ηχογραφημένο μήνυμα που άφησε ο ίδιος, στον αριθμό του σχολείου 210-81.44.137. «Το σχολείο θα παραμείνει κλειστό μέχρι και την Τρίτη 9/12 για τον τραγικό θάνατο του αγαπητού μας μαθητή Ανδρέα - Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου». Εκεί, ανάμεσα στις λέξεις «θάνατο» και «αγαπητό μας μαθητή» κρύβεται το δάκρυ ενός σχολείου που δεν περιμένει πια τον Αλέξη... Συγγνώμη, Αλέξη που επειδή φορούσες κουκούλα – ή που δεν φορούσες κουκούλα, όπως είπε η μανούλα σου, που γνώριζε ότι ήσουν στα Εξάρχεια και που θα γυρίζατε σπίτι μαζί – σου 'ριξαν κατάστηθα και μετά οι εφημερίδες και το Διαδίκτυο σε έ-

που τώρα και πάλι, 23 χρόνια μετά, Νοέμβρη του 1985, έπεσε νεκρός και αυτός από σφαίρα αστυνομικού. Θα 'ταν τώρα 38 χρόνων, και θα 'ξερε πόσο ακριβά πληρώνεται η νεανική ορμή για ελευθερία και δικαιοσύνη, όταν αυτοί, οι εντεταλμένοι να την περιφρουρούν –την ελευθερία και τη δικαιοσύνη– «τραβούν πιστόλι» και τις σωριαίζουν κατάχαμα, στο βρεγμένο πεζοδρόμιο... «Είχε προηγηθεί ελαφρά βροχή, νόμισα πως είχε γλιστήσει και έπεσε», είπε ένας από τους

